

Prvi dan na Japonskem.

Predragi Zvončkarjil!

Tokio, 20. oktobra 1929.

Kar čudite se, kolikor se hočete! Glej ga, glej, kdo nam pa zdaj piše kar z Japonskega? He! Na konec pisma pogledjte, pa boste videli, kdo. Tudi Nace Zaletel je svoje dni čital »Zvončka«, pa še kako rad. In bi ga še danes, če bi ga mogel dobiti v teh čudnih krajih, kamor ga je zanesla usoda. E, morda bo kdaj tudi kdo izmed Vas prišel lès, vse je mogoče na svetu. Potem se bo gotovo spomnil na svojega predhodnika Naceta in na njegovo današnje pismo...

Le pazno ga preberite!

Dolgo (skoro leto) sem se klatil med Kitajci, končno sem se pa vendar odločil: vkrcal sem se in po dolgi vožnji srečno prispel v Jokohamo, važno japonsko пристanišče, čez katero je pred nedavnim letel junaški zrakoplov Zeppelin. To mesto leži v deželi, kjer ni divjih zverin, kjer gosence — sviloprejke jedo murvino listje kar iz roke, kjer so vrtovi tako majhni, da jih preskoči lahko vsak otrok.

Zdaj Vas bo pa gotovo zanimalò, kako sem preživel prvi dan v deželi papirnatih hišic in lotosovega cvetja.

Komaj sem stopil na kopno, že me je obstopilo dvajset do trideset vpijočih in razgrajajočih žoltih kulijev (postrežčkov). Od sile prijazne obraze so delali in nad vse smešno so se pačili, gotovo zato, ker nisem razumel njihovega žlobudranja. Vedel pa sem iz raznih potopisov, ki sem jih vestno prečital, ko sem nastopil dolgo potovanje, da so to možje, ki vozijo potnike v lahkih dvokolesnih vozčkih — rikšah.

Nisem imel volje, da bi se peljal, zato sem jim obrnil hrbet in sem skočil urno v kigo — nosilnico. Dva moža sta me naprtla na rame in me nesla v glavno mesto Tokio. Malo počasi je šlo. Zibala pa sta me tako prijetno, da mi je delalo guganje veliko zabavo in da sem skoraj sladko zadremal.

Zvečer ob 6. uri, pozno je že bilo, sta me nosača odložila pred hotelom »Pri črešnjevem cvetu«. Skočil sem po stopnicah in sem se grozno prestrašil, ko je padel na vrhnji stopnici star mož pred mano na nos. Priskočiti sem mu hotel na pomoč in pomagati nesrečniku na noge. Toda, glej ga spaka, baš o pravem trenutku sem še opazil, da se mu ni prav nič pripetilo. Samo pozdravil me je na svoj, japonski način. Odkril sem se mu evropski in stvar je bila v redu.

Star sluga mi je odkazal v hotelu sobo. Eno steno je odrinil na stran in stal sem v štirioglatem prostoru. Smešno! Stolov, mize, postelje ni bilo nikjer. Samo preproga iz riževe slame je ležala na tleh.

Ko sem si opomogel od presenečenja, je stopil sluga predme in mi rekel: »Dovolite mi, gospod, da se požurim in vam pripravim kopel!«

Nič nisem imel proti temu, da bi se po dolgotrajni vožnji okopal v mrzli in topli vodi. — Toda ko sem stopil v leseno okroglo kopalno kad, sem mislil, da stojim v grozovito vročem kuharskem loncu na razbeljenem štedilniku. Zavpil sem od bolečin! Pa je že prihitel od nekod čokat Japonec, ki mi je z dlanjo zaprl usta, me potisnil pod vodo in me pričel drgniti in krtačiti, da sem se naposled dvignil iz kadi rdeč kot kuhan rak in ves onemogel. Lepa reč, tole!

Postal sem strašansko lačen in odhital sem, kar so me nesle noge — v jedilnico. Zdaj pa poslušajte, kaj sem jedel! Kurjo juho s kore-

ničnicami, jeguljo z gobami, dušene lotosove korenine, surovo zelje, pečeno gosko, ribjo omeleto, zelene oranže, postrvi, riž s kuhanim poprom, soljene melone, ocvrte golobe in kumare. Na vse to sem pil čaj in končno še sake (riževo vino). Obilno kosilo, kaj? Toda od vsake jedi sem dobil le toliko, kolikor lahko spravimo v malo večji naprstnik. Japonska gospodična, ki mi je stregla, mi je postavila vso to robo na 15 cm visoko lakirano mizico. Klečal sem pred tem

nerodnim pohištvom in moral jesti namesto z vilicami in nožem — z dvema tenkima lesenima palčicama.

Ker je bilo že pozno, sem takoj po večerji legel na slamo in se, dobesedno povedano, zaril v svojo posteljo. Komaj sem počeno začel dremati, se mi je zdelo, da mi je nekaj mokrega padlo na obraz. Ves v strahu sem se vzravnaval in sem videl, kako je živketal in poskakoval na mali mizici, ki mi jo je malo prej prinesel sluga, kozarec za vodo in razlival svojo tekočino naokrog. »Strahovi!« sem mislil in blede kot smrt sem zakričal na pomoč. Rumeni služabnik je takoj prihitel v sobo in me vprašal: »Kje pa je tat, gospod?« »Saj ni tatu, kaj naj bi mi pa vzel. Toda, poglej!« — In pokazal sem mu začaran kozarec in mizico, ki sta plesala sem in tja kot bi bila obsedena.

Smejoč se mi je odvrnil: »Gospod, to ni nič hudega. Majhen potres! To se zgodi pri nas vsako noč parkrat!«

Z mojim mirom je pri kraju. Dolgo ne bom ostal v tej trepetajoči deželi; njena tla se mi zde preveč nezanesljiva! Ko bom zopet kje drugje, se bom že še oglasil.

Do takrat pa Vas pozdravlja vse vkup

NACE ZALETEL,
svetovni potnik.

